

מחוייך ונגרש, הסתובב לו החתן דגן בשטח הפתוח שמאחורי בית חמיו לעתיד, בו מתוכננת להתקיים שמחת נישואיו בעוד 24 שעות. התקופה לא קלה, אולמות השמחה סגורים, אנשים מחפשים ונאלצים לאלתר מהרגע להרגע פתרונות משונים ומזורים, וכך יצא שחמיו קבע ששמחת נישואיו תיערך בשטח פתוח - בחצר ענקית שמאחורי הבניין בו הוא מתגורר. עתה הגיע החתן לסיור בשטח, ערב לפני החתונה שנודעה להתקיים מחר בשעה טובה ומוצלחת.

הוא מסתובב במקום, בוחן את הרחבה המיועדת לגברים, את רחבת הנשים, כאן תעמוד בימת התזמורת, כאן יעמד שולחן הכבוד, ובפינה ההיא יתמקם הקייטרינג. מחר בבוקר יגיע צוות מיומן, ינחית בשטח כסאות ושולחנות, כלים ווילונות, תפאורה והצללה, והמקום יהפוך לאולם 'מפואר' - עד כמה שניתן. בעיני רוחו ראה את שמחת נישואיו מתקיימת במקום, ולבו נרגש...

'הלו, הלו!' - שמע לפתע קול עצבני מאחוריו, 'אתה קשור לחתונה שרוצים לעשות פה מחר?' - שאל השכן העצבני ולא ציפה לתשובה, 'דע לך, שלא יקום ולא יהיה. לא תהיה פה חתונה. אני מבין שאתה החתן - אז דע לך שאני אעמוד כאן ואחסום אותך בגופי. לא תהיה פה חתונה, נקודה!'

החתן חש שלבו מיטלטל בחוזקה. הרי כמה צער עברו עליו ועל כל בני משפחת החתן והכלה, במהלך הדיונים, האפשרויות, המחשבות והרעיונות בנוגע לאופן ומיקום החתונה בתקופה טרופה זו. סוף סוף הגיעו לפיתרון הזה, הסכימו עליו, הזמינו את בעלי המקצוע, הודיעו למוזמנים, הכל סגור וברור. עכשיו לבטל, 24 שעות לפני האירוע? איך אפשר? ומה נעשה? וכיצד תיערך החתונה? ולמה השכן הזה מתעקש? והאם הוא רשאי למנוע מהם את קיום החתונה?! הרי גם חמיו שותף בחצר הזו!

ברגע הראשון התבלבל, ברגע השני כבר חשש שהוא הולך ונדבק בעצביו של העצבני שמולו. הוא חשב לצעוק, אפילו להתוכח. גם לחמיו יש זכויות בחצר הזו, אמנם אולי לא ראוי לערוך בה חתונה, אבל בתקופה כה טרופה אי אפשר קצת להתחשב? למה להתעקש? למה לבטל אירוע יממה לפני מועדו? איך אפשר לצאת למלחמה מול חתן בערב יום חופתו?!

אולם, ברגע הבא החליט החתן להתגבר. הוא ישוחח עם חמיו מאוחר יותר, אבל לבטח לא יתעצבן, יכעס, או יצעק על השכן הנרגן. הוא הגיב באמירה סתמית כי הוא מבין אותו ויפעל לחפש מקום אחר, ופשוט ברח מהזירה, כשעיניו מלאות דמעות. החתונה שלו, אירוע של פעם בחיים. זה יקרה? מתי? איך? איפה? אולי לא יימצא מקום אחר?

את רגעי דמעותיו ניצל לפניו לאבא שבשמים, בעודו מטייל ומנסה להתאושש. ואז שמע לפתע קול תזמורת מנגנת, ורגליו הוליכוהו אל מקום הקול. לא עברו דקות ארוכות, והוא מצא עצמו עומד בשערי חצר מוסד חינוכי סמוך, כשבחצר המוסד מתנהלת חתונה של ממש, אמיתית, כמו זו הצפויה לו מחר בלילה!

הוא מחפש את מנהל המקום, ומברר אם המקום פנוי. הלה עובר ביומן לחודש הבא, בטוח שהשואל מתעניין על חתונה בעוד זמן מה. החתן מתקנו על אתר: 'אני מדבר על חתונה מחר בלילה. מחר. עוד 24 שעות - אנחנו בעיצומה. פנוי?'

המנהל לא הבין כיצד זה יתכן, אך בדק ביומנו ואישר. כן, מחר בערב האולם פנוי. 'תשמור לי אותו!' - כמעט מתחנן החתן, 'אני רק צריך לדבר ולסגור כמה פינות!' - אמר בעודו מנסה להתקשר להוריו, כשבעל האולם מצטחק לעברו: 'תגיד לי, מה יש לי לשמור? נראה לך שמישהו יזמין חתונה מהיום למחר? אם אתה רוצה, תבוא ותסגור. החצר שלי עולה 400 שקל!'

למחרת בשעת ערב, נערכה חתונת החתן הוותרן בחצר המוסד החינוכי האמור. אולי למותר לציין, כי עלות שכירות חצר המוסד היתה זולה משמעותית מעלות הכשרת המתחם שמאחורי בניין חמיו, והשמחה נערכה בו בתנאים משופרים ונוחים בהרבה, המותאמים לעריכת שמחה. ואז, בשלהי החתונה, התברר הנס הגדול:

באותו ערב, בסביבות השעה 6:00, התרחשה תקלת חשמל לא צפויה, שהשביתה את מערך החשמל ברחוב בו מתגורר חמיו של החתן. כן כן, בית הכלה, הבניין והרחוב כולו, וכמובן - החצר הסמוכה שיועדה לשמש כאולם החתונה. נקל לשער מה היה קורה לו החתונה היתה נערכת באותו מתחם מאחורי ביתו של המחותן, ללא חשמל ותאורה...

תשובה

לעילוי נשמת
הרב אלטר אהרן יצחק
הרשקוביץ זצ"ל
י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלוין לשבת
200 ₪ בלבד
בנק דיסקונט סניף 56
חשבון 215973
ע"ש: SHCH office
אסמכתא למייל:
Shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, חדרה, אשדוד,
בני ברק, פתח תקווה, רחובות,
מודיעין עילית ואחיסמך

העלוין נתרם השבת
להצלחת התורמים ברוחניות ובגשמיות.

כעת התברר, כי השכן המציק והוויתור לדרישותיו הלא נעימות - הצילו מחתונה חשוכה, בכל המובנים. כל המשתתפים היו המומים מהנס הגלוי שבהעברת החתונה ברגע האחרון למקום אחר, מעטים מהם ידעו את הסוד: החתונה הועברה בשל ויתור, אצילי ומתוק כל כך, לילה לפני החתונה. בלי הוויתור - החתונה הייתה נערכת בחושך, רק הודות לויתור - ליהודים הייתה אורה ושמחה!

אחים יקרים, את הסיפור הזה כדאי לראות מול עינינו בכל פעם שאנו שומעים דרישה כלשהי, הגונה יותר או פחות, מוצדקת יותר או בכלל לא. החיים מלמדים, שתמיד כדאי לוותר, גם אם זה לא נוח, גם אם זה לא מוצדק. כשיש לנו הזדמנות לוותר - זה משתלם לגמרי, זה הכי כדאי.

וככל שנאמץ התנהגות וותרנית, ככל שנחפש הזדמנויות לוותר ככל שנוכל, ככל שנהפוך את הוויתור לחלק מחיינו - כך נזכה לראות שבורא עולם מוותר לנו, ומעניק לנו בטוב גם כשלא מגיע לנו, כי הוא בכוחו הגדול משלם שכר טוב וגמול משתלם למוותרים, ומעניק להם שפע ישועות וברכות!

נסיון האמונה

הגאון רבי אברהם עמרם קוך צוק"ל

המסילת ישרים כותב בפרק א' כי כל ענייני העולם ... הנה הם ניסיונות לאדם, ואם האדם היה מודע לזה שכל דבר זה ניסיון, והיה מתבונן מה רצונו יתברך במצב הזה, אולי זה ניסיון באמונה, אולי במידות וכו' היה על ידי זה יכול להרוויח הרבה מאד תורה ויראת שמים ברוחניות ובגשמיות. הבעיה שאדם עסוק עם הבעיה שנמצא בה באותו זמן, מה המקור והגורם, מה הפתרון והמוצא מהבעיה וכו' וכו', כולו נתון בתוך הבעיה את מי או את מה להאשים, ומה הפתרון ואיך לצאת מזה. ואם היה מסתכל על זה הרי הכל השגחה פרטית והוא רק צריך לחשוב מה השי"ת מצפה ממנו במצב הזה, יכול היה להיות מאושר ביותר. (ואגב כתוב שלפעמים הניסיון הוא תפילה ואמונה כלומר כל הבעיה נשלחה אליו בשביל שיתפלל ויתחזק בתפילה וכמו שהיה לפני קריעת ים סוף.)

והנה מצד אחד מתפללים לא לבוא לניסיון ומצד שני יש מגדולי הראשונים שאומרים שמה שאנחנו מודים על ניסיון שבכל יום עימנו, הכוונה לניסיונות, כי ניסיון פירושו נס להתנוסס, כלומר על ידי הניסיון שאדם מתגבר הוא מתנוסס ומתעלה. ובשביל זה נשלח לו הניסיון כדי להרים אותו ולהעלות אותו יותר ויותר (ולא נותנים לאדם ניסיון שלא יכול לעמוד בו ח').

וזה המציאות של העולם הזה לעלות ולהתרומם בעבודת השי"ת בתורה ויראת שמים. ואמר הרב אליהו דיסקין שליט"א שאחד סיפר לו, שהיה לו ניסיון והוא אמר שהיה מתגבר לכבוד השי"ת ואז הוא הרגיש כזו התעלות והתרוממות שגם בנעילה ביום כיפור זה לא אחד מהתרוממות שהוא הרגיש ברגע שהחליט להתגבר לכבוד השי"ת זה קידוש השם. ומסתבר שמי שזוכה לקידוש השם ברמה כזו, מרגיש התעלות שקשה לתאר. וכדאי להדגיש עוד

פעם שלפעמים אדם נמצא ח'ו במצב שלא יודע מה לעשות מהבעיה או מהבעיות ואז הניסיון הוא כנראה רק להתחזק באמונה ולדעת שהכל השגחה פרטית ואין עוד מלבדו והכל לטובה אפילו שעיני בשר ודם לא רואים את זה, והרגש לא נותן לחשוב על זה, ואז כדאי להתפלל לעצה טובה.

להתפלל להשי"ת להתקן בעצה טובה, לדעת מה לעשות, ומה לחשוב, ולהתפלל ולזכות להתחזק באמונה, וגם כאשר לא רואים באופק וח'ו מבולבלים מכל הצדדים של הבעיה או הבעיות, הניסיון כנ"ל לא לחפש פתרונות אלא לחפש תפילות אמונה ולפעמים אולי כדאי גן לחפש מצוות במידה שזה מתאפשר בס"ד והרב דסקין שליט"א אומר ע"פ המסילת ישרים שהנסיונות הם לא איזה פנצ'ר בלתי צפוי, איזה הפתעה איך נפל התיק הזה עליו ח'ו אלא זו התוכנית של העולם הזה ובלתי אפשרי להשיג משהו טוב באמת בלי נסיונות. וכמובן כל אחד יש לו את התיקונים ונסיונות שמתאימים לנשמתו להביא אותה לחיי הנצח באופן היותר טוב שבעולם. וכמ"כ רבנו בחיי שלפני הלידה מראים לנשמה את הכל ושואלים אותה אם היא חושבת שיש תכנית יותר טובה בשבילה עם נסיונות אחרים ועונה שזה הטוב ביותר.

תכלית הניסיון

הגאון רבי אהרן יוסף באקשט צוק"ל

מהי מטרת תכלית הניסיון? הלא יודע הקב"ה מראש מה יעשה האדם? מסביר את הדבר הרמב"ן על הפסוק "והאלוקים ניסה את אברהם": "יקרא ניסיון מצד המנוסה, אבל מצד המנסה יתברך יצווה בו להוציא הדבר מן הכוח אל הפועל, להיות לו שכר מעשה טוב, לא שכר לב טוב בלבד". מכאן ניתן להבין שכל אחד העומד בפני ניסיון צריך לדעת שבכוחו לעמוד בו, שאלמלא כן, לא היה הקב"ה מעמידו בפני ניסיון, כדי להכשילו. ולכן ממשיך שם הרמב"ן ואומר: "ודע כי השם צדיק יבחן". את המילה "צדיק" יש להבין כך, שאדם זה עדיין לבו ברשותו וביכולתו לעמוד בניסיון.

ודברי הרמב"ן מפורשים במדרש: "א"ר יוחנן היוצר הזה אינו בודק הנהנים מרועעים שאינו מספיק לבוש עליהם עד שהוא שוברם, ובמי שהוא בודק בקנקנים שאינו מספיק לבוש עליהם עד שהוא שוברם, ובמי הוא בודק בקנקנים יפיק שאפילו מקיש עליהם כמה פעמים אינם נשברים, כך אין הקב"ה מנסה את הרשעים אלא את הצדיקים שנאמר ה' צדיק יבחן". נוסף על דברי הרמב"ן, שמטרת הניסיון היא לתת לו שכר מעשה טוב, מובא בספרים שע"י המעשה הטוב, כשהוא מוציא לפועל את פנימיות הקדושה שבנפשו, עולה הוא לדרגת קדושה יותר גבוהה וזה שכרו העיקרי. ועוד מובא בספרים כי בעת הניסיון מסתלקות מן האדם דרגותיו הגבוהות, כפי שנאמר על חזקיה "כי עזבו אלוקים לנסותו לדעת כל בלבבו". והמטרה בזה היא להגדיל את הניסיון כדי להעלותו יותר ויותר לאחר שיעמוד בו.

לפיכך אין לאדם העומד בפני ניסיון ליפול ברוחו כשהוא מרגיש ברגעים קשים אלה שאין בו רוח, שכן

גם זה בא לו מלמעלה להקשות עליו את העמידה בניסיון כדי להעלותו לאחר שיעמוד בו. ברעיונות האמורים ניתן ליישב כמה תמיהות בפרשת העקדה. בדבריו של הקב"ה לאברהם נאמר: "קח את יצחק" ולכאורה לשם מה באה כל אריכות הדברים כשיכול היה להגיד לו: "קח את יצחק"? זאת ועוד, בפסוק זה נאמר: "את בנך... את יצחק" וכן בפסוקים הבאים: "וייקח את שני נעריו ואת יצחק בנו" ובפסוק שלאחריו: "ויעקוד את יצחק בנו", ואילו בפסוק המספר על הרגע המכריע נאמר "וייקח את המאכלת לשחוט את בנו" ולא הוזכרה המילה "יצחק"? כמו כן תמוהים דברי חז"ל על זלגו עיניו דמעות, ונשאלת השאלה: א) מנין למדו חז"ל את זה? ב) הלא בזה מורידים חז"ל את גדלותו של אברהם?

ולפי האמור יובנו הדברים היטב. אריכות הלשון בדבריו של הקב"ה אל אברהם: "קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק" – באה כדי להגדיל את הניסיון ע"י שיתעוררו בליבו של אברהם כל רגשות האהבה אל בנו יצחק, ואהבה זו הייתה כפולה ומכופלת. ראשית, אהבה טבעית של אב אל בנו, ובפרט לבן יחיד שנולד לו לעת זקנתו לאחר שכבר התיימשך מזה. שנית, יצחק נועד להיות גם יורשו הרוחני וממשיך את דרכו הקדושה, כפי שאומר הכתוב: "כי ביצחק יקרא לך זרע", השם יצחק מסמל איפוא את גדלותו הרוחנית של בן זה. שתי רגשות אלה: רגש האהבה הטבעית של אב אל בנו ורגש האהבה הרוחנית אל בנו ברוח, מילאו את ליבו של אברהם. לפיכך מסופר בפסוקים הקודמים שאברהם לוקח את שני נעריו ואת יצחק בנו" והולך מרחק של שלשה ימים. ניתנה לו שהות זו כדי שיוכל לשקול היטב מה הוא הולך לעשות. הו שקל את הדבר ולמרות רגשותיו הגועשים הוא ממשיך ללכת לקראת זה, ובהגיעו למקום עוד עמדו בליבו דרגותיו הגבוהות והוא עוקד את בנו, ואיזה בן: את יצחק! את הכל הוא מוכן להקריב, את האהבה הטבעית ואת האהבה הרוחנית, על מזבח האהבה לקב"ה. אולם ברגע המכריע, כשהוא לוקח בידו את המאכלת, הסתלקו ממנו דרגותיו הגבוהות, ובלביו נותר רגש אחד, רגש האהבה הטבעית של אב אל בנו" בלבד "לשחוט את בנו!" ולא יותר מזה. לפיכך אמרו חז"ל שעניו זלגו דמעות ברגע איום זה. וכך הפך ניסיון העקידה סמל למסירות נפש וקידוש השם בכל הדורות.

הגלות ועקבות המשיח

הגאון רבי אליהו אליעזר דסלר זצוק"ל

חשיבות רבה יש בבירור עניין כל הגלויות שגלה עם ישראל בין באומות מאז היותו לעם. הרי הגלות, ככל עניני הנהגת שמים, באה לעוררנו וללמדנו ולהביאנו לידי תיקון עצמנו: ולזה שעניין הגלות אינו מבורר, חסרים למודים עיקריים בעבודת ה'. מכל שכן עלינו לברר את העניין הגלות בה אנו נמצאים. לפי כל הסימנים שמסרו לנו חז"ל, דורנו הוא דורנו הוא דור של "עקבות משיחא".

אנו עומדים איפוא לפני ביאת גואל צדק, והפסד גדול הוא אם לא נלמד להבין את דרכי הנהגת שמים

שבימינו, ואם לא נדע להעריך נכונה את חובת השעה המוטלת עלינו.

הננו רואים שיהודים רבים מתכנסים בארץ ישראל, בטל כאן שעבוד העמים, והארץ נותנת את פירותיה. אך מאידך גיסא אנו רואים שמתקיים "חוצפא יסגא" וכו': פורקי עול מלכות שמים מושלים בכיפה, ומתגאים על כבוש ארץ ישראל וישובה ב"כוחי ועוצם ידי". איך יש להבין כל זה – ישוב ארץ ישראל, ושלטון יהודי בה בלי שלטון התורה? ומהו עניין "חוצפא יסגא" בסוף הגלות?

לכאורה נראה כי כל הגלויות שגלו ישראל לבין האומות, מאז גלות מצרים ועד הגלות הנוכחית, מהותן שווה. ישראל נמסרו לידי עכו"ם השולטים בממשלה ומשעבדים ומענים אותם. אולם מבט זה הוא מבט חיצוני ושטחי. המעמיק להתבונן וחודר לתוכנה הרוחני של הגלות, ישכיל כי לא הצרות הן מהות הגלות. אלא הניסיון שיש בנסיבות הגלות הוא עצם תוכן הגלות והצרות באות כדי להגדיל ולהעמיק את הניסיון.

נרחיב הביאור של יסוד חשוב זה. תוכן הגלות הוא: "שכינתא בגלותא" – הקדושה והרוחניות הם בגלות תחת ממשלת הטומאה. כאשר ישראל גולים לסביבה אשר בה האמת מושפלת, נדמה כאילו עניני הרוחניות ועבודת ה' משוללים כל חשיבות, והעוסקים בה נמצאים בשפל המדרגה: ולעומת זה השקר והטומאה שולטים בכיפה, בני אדם מחשיבים את עניני החומריות ומנשאים את המצליחים בהם. זהו עיקר הגלות – גלות הקדושה הנדחקת ומושפלת על ידי הטומאה: ובזה הוא הניסיון הגדול – אם נתחזק באמונה ובעבודה הרוחנית, ולא נתפעל מכל הסובב אותנו ולא נגרר אחריהם את עם ישראל נעשים לראש, ומצליחים בכל מעשיהם, ושלטונם מתחזק והולך. מצב זה הוא כדי להגדיל את ניסיון הגלות, כי זה נותן מקום לשאלה: וכי יתכן שהצדק איתנו? שהדבקות בתורה וברוחניות היא דרך האמת, והתכלית האמיתית היא בחלקנו? הרי כל הסובבים אותנו, שדרכם הפוכה מהקדושה והרוחניות, הם עולים ומצליחים, שעה שאנחנו כפופים ומשועבדים להם!

זה הוא איפוא המבחן הקשה של הגלות. אלו אשר מחזיקים בעוז באמונתם ובדבקותם בתורה, ומכירים שהתכלית והנצח הם בחלקם, וכל הסובב אותם – הצלחתם היא את נראית לעין והינה זמנית בלבד, ולבסוף יכרעו ויפולו, הם הם אשר עומדים בנסייון הגלות, וב"מבט התוכני" הם כבר "גאולים" מהגלות, כיוון שאין הסביבה משפיעה עליהם כלל. אך אלו אשר מושפעים מסביבתם, ורוצים להיות כאחד מהם, או להשתוות להם ולו גם במקצת, ואפילו אם לא ישתוו במעשיהם אלא יושפעו בליבם מהשקפותיהם, אלו אינם עומדים בניסיון הגלות: ואדרבה, בכל יום ויום הולכים ושוקעים הם יותר ויותר בחשכת הגלות, ומתרחקים מן הגאולה ח"ו. כשנתבונן בגלויות השונות מתוך מבט זה, נמצא שאין כל הגלויות שוות. לא בכל מקום הקדושה היא בגלות אצל אותה טומאה, ולכן יש שינוי גדול בין גלות אחת לחברתה, לא הרי ניסיונות של גלות מצרים כניסיונות של גלות בבל: ואינו דומה הניסיון של שלטון יוון לניסיון של אדום ורומי. זאת משום

שינויי האופי והמידות של כל אומה ואומה. במידה ששונים אופי ומידות אומה זו מזו, כן ישתנה הגלות של עם ישראל אצל כל אומה ואומה.

שערי תפילה ננעלו???

האון רבי לייב נתן מינצברג זצוק"ל

כאשר היתה קירבת ה' והבית עמד על מכונו, אזי בכל עת שהיה יהודי מתפלל היה נענה. כדכתיב - כי מי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים, כה' אלוקינו בכל קראנו אליו (דברים ד). המקדש הוא מקום קבלת התפילות, כדכתיב - להיות עיניך פתוחות אל הבית הזה לילה ויום, אל המקום אשר אמרת יהיה שמי שם, לשמוע אל התפלה אשר יתפלל עבדך אל המקום הזה. ושמעת אל תחינת עבדך ועמך ישראל אשר יתפללו אל המקום הזה (מלכים א ה, כט-ל). יענך ה' ביום צרה ישגבך שם אלוקי יעקב " ישלח עזרך מקודש ומציון יסעדך(תהילים כ). אך מאז שחרב הבית, כבר אין הבטחה של "בכל קראנו אליו" . אלא פעמים נענים ופעמים שאין נענים. וגם כשהציבור כולו מתפלל בלב שלם, יש ואין אנו נענים. סכותה בענן לך מעבור תפילה (איכה ג).

ובפרשכם כפיכם אעלים עיני מכם גם כי תרבו תפילה אינני שומע(ישעיה א). ולפעמים גם כשהתפללו והרבו בתחנונים לא עלתה בידם. ויש שעולים בלבם הרהורים ותהיות, היאך יתכן שהתפללנו בחזקה מעומק הלב, ותפילותינו לא פעלו והרי כתיב 'קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת'(תהילים קמה). אך התשובה לכך היא, כי מאז שחרב בית המקדש נסתמו שערי תפילותינו. ובפירוש אמרו חז"ל - אמר רבי אלעזר מיום שחרב בית המקדש ננעלו שערי תפילה שנאמר 'גם כי אזעק ואשוע שתם תפילתי'. ואמר רבי אלעזר מיום שחרב בית המקדש נפסקה חומת ברזל בין ישראל לאביהם שבשמים שנאמר 'זאתה קח לך מחבת ברזל ונתתה אותה קיר ברזל בין ובין העיר' (ברכות לב:).

ואמנם מקובלנו כי שום תפילה אינה שבה ריקם. ואם לא תועיל עתה, תועיל בזמן אחר. וכל תפילה מביאה בסופו של דבר, שפע חסד ורחמים על ישראל. אך בתקופת בית המקדש, היתה כל תפילה מועילה מיד לשעתה. ואילו היום כל בקשה ותחנונים, צריכים זכות מיותרת ועת רצון שיהיו נענים כמו שכתוב - קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל ה', הוי מתפלל וחוזר ומתפלל, 'ויש שעה שיתנו'(דב"ר ב-יב).

ולא רק שניטל מאתנו בית המקדש, אלא הקב"ה גם גרשנו מעם פניו והגלה אותנו מארצו שהיא הר נחלתו ונווה קדשו, ומפני חטאינו מאס האב בבניו שלא ימצאו בביתו ולא יהיו מסובים על שולחנו. ארץ חמדה אדמת הקודש הטובה והרחבה אשר ניתנה למורשה לאברהם יצחק ויעקב, והנחיל אותה לבניהם לאכול מפריה ולשבוע מטובה, נלקחה מאתנו וגלינו מעליה.

עוד יש להתבונן בימים אלו, בשבר העמוק והאסון הנורא הפוקד אותנו שנים רבות כל כך, שהנורא מכל הוא שעזב ה' אותנו, ואינו מנהיג אותנו עוד [בגלוי]. ונותרנו לבדנו בין שבעים זאבים אכזרים,

החפצים לבלענו חיים. 'ועזבתים והסתרת פני מהם והיה לאכול' (דברים לא-יז). זה הוא שורש כל המשבר ותמציתו. כאשר עזב ה' אותנו והסיר השגחתו מאתנו.

היינו בכבודו של עולם כאשר הקב"ה מלכנו בראשינו, מדריכנו על במות אויבינו, מתהלך בקרב מחננו להצילנו. נלחם עבורנו בפרעה ובסיסרא, במדין ופלשתים בארם ובסנחריב. בהנהגה על טבעית, בניסים ובנפלאות. ומאז שחטאנו, עזב אותנו משום שלא היינו ראויים למעלה הזאת, כיון שלא נהגנו כפי שעל בני לנהוג בכבוד אביהם, ולא התהלכנו בדרכי הטובים והישרים. ולא היינו שוב זכאים שינהג עמנו בקירבה וידידות זאת, להראות לנו אהבתו כאב המגן על בניו.

היה בין כנסת ישראל והקב"ה, יחס של קירבה עצומה, ידידות נשגבה, והפסדנו הכל. היינו בפסגת המעלות העליונות ברוממות ובקדושה נפלאה, והיינו יכולים להתעלות עוד ועוד. ומהמת החטאים ערבה כל שמחה, ונפגמו כל המדרגות.

מזלא טבא וגדא יאה
דור ישרים יבורך
 נהדר ברכה ותהילה
 את פני אם המשפחה
הגב' רחל הרשקוביץ - פליישמן תחי'
ממרחיבי גבולות האמונה
בעיר בני ברק
 לרגל הולדת הנכד
 בן לר' מאיר הרשקוביץ שליט"א
 שתזכה לרוות ממנו רב נחת דקדושה
 מתוך בריאות ונחת
 שיגדל ויפרח לאילנא רברבא
 אמן, כן יהי רצון.
מערכת האמונה

מזלא טבא וגדיא יאה
להר"ר מאיר הרשקוביץ שליט"א
מרחיב גבולות 'האמונה'
בעיר אלעד
 יזכו אביו ואמו לגדלו לתורה לחופה
 ולמעשים ויגדל לאילנא רברבא
 לתפארת המשפחה כולה.
מערכת האמונה